

Slovenski List.

Neodvisno slovensko krščanskosocijalno glasilo.

Štev. 3.

V Ljubljani, dne 5. decembra 1896.

Letnik I.

„Slovenski List“ izhaja vsako soboto. — Naročnina mu je za vse leto 4 gold., za pol leta 2 gold., za četrt leta 1 gold. Posamične številke se prodajajo po 7 novč. — Dopisi pošiljajo naj se uredništvu „Slovenskega Lista“ v Ljubljani. — Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo; rokopisi se ne vračajo. — Naročnina, reklamacije in oznanila naj se pošiljajo upravnistvu „Slovenskega Lista“ v Ljubljani, Resljeva cesta štev. 5. — Oznanila in poslanice se računajo po ceni navadni v Ljubljani. Naročnikom 10 % ceneje.

O naši stvari more se govoriti z izdajateljem g. dr. V. Gregoričem vsak ponedeljek in vsako sredo od 11. dopoldne do 2. popoldne.

Nekatere pozabljene točke slovenskega programa.

Star lepak se razgrinja pred menoj — spomenik onih časov, ko se med Slovenci še ni oznanjal nauk, da je narodnost fantóm.

„Slovenija“ „društvo za brambo narodnih pravic,“ združena z župani in drugimi možmi okolice ljubljanske, napravi na binkoštni ponedeljek 17. maja 1869 popoldne ob 3 uri TABOR na Vižmarjih blizu Ljubljane. Govorilo in sklepalo se bode: I. O sredstvih, ki so neobhodno potrebna, da se obrani in okrepi narodnost slovenska, in to: 1. po zjedinenju vseh Slovencev na postavni poti v jedno kronovino z deželnim zborom v Ljubljani; 2. po upeljavi slovenskega jezika v šole; 3. po ustanovitvi slovenskega vseučilišča v Ljubljani; 4. po upeljavi slovenskega jezika v urade. II. O napravi denarnih zavodov v podporo kmetijstva in obrtništva, in osnovi lastnega zavarovalnega društva. — Slovenci od blizo in daleč pridite vsi! Zjedinito se! Složimo se! „Živila Slovenija!“ Takšen je napis lepaku, natisnjememu z velikimi črkami v slovenskih barvah. Več nego četrstoletja je minilo, odkar je izginilo vabilo na vižmarski tabor z vogalov ljubljanskega mesta, žal, da je v tem času izginila ali vsaj odrinila se marsikatera točka slovenskega programa, označenega na njem.

Taka pozabljena točka je zjedinita Slovenija. To je bilo geslo, pod katerim se je zbiralo na tisoče slovenskih taborcev, ukrepajočih o pripomočkih potrebnih za ohranitev naše narodnosti. Rešitev našega naroda je mogoča le, če se upravno združijo vsi po raznih deželah in deželicah razkosani deli našega naroda. To misel je prvi izprožil rajni dr. Janez Bleiweis dne 29. sušca 1848. Za zjedinitje slovenskih pokrajin v jedno upravno celoto pod napisom

„Slovenija“ je skušal pridobiti nadvojvodo Ivana. Baš radi zjedinitve Slovenije, ki je ostala vodilna misel njegova do konca življenja, zasluži v popolnem zmislu ime očeta slovenskega naroda. O svoji sedemdesetletnici, ko je slovo jemal od svojega ljubljanskega naroda, izgovoril je znamenite besede: „Gotovo pridemo do tistega cilja, ki nam je pred očmi kot naša najbolj goreča želja — do zjedinitve Slovenije.“ Sinovi so pozabili oporoke svojega očeta. Zjedinita Slovenija je že več let odstranjena z narodnega programa. Sedaj se poganjamo le za drobtinice, veliki cilji pa so nam izginili z vidika. Tega našega kratkovidnega drobtinčarstva se na tihem vesele naši nasprotniki vedoč, da jim nikdar ne bomo kos, če ostanemo razdrobljeni. Kadar pa se gane kdo ter tudi na višjem mestu poudarja, da ni samo Kranjec, nego da je Slovenec, da ima brate tudi izven tesnega oboda naše kronovine, brate, katerim v prosep mu je delovati, tedaj mu zadoni nasproti: „Le ne črez meje!“ Visoki gospod slovenske krvi, ki si nedavno izgovoril te besede, vedi, da nas ne ustavi tvoj ukaz, črez meje pojdemo, mi zahtevamo zjedinito Slovenijo, za njo bomo naučevali našo mladino, kakor so oduševljali taborsko množico za njo naši voditelji: Bleiweis, Toman, Razlag in dr. Naglašali so, da bi bila koristna državi in narodu. Ali je državna meja doli na jugu sedaj bolj zavarovana, nego je bila pred 27 leti? Mar ne čujemo vsak čas o dogodkih v Trstu in Istri, ki nas napolnjujejo s strahom za bodočnost Avstrije? Kdor opazuje množično seirendentske pojave na Primorskem, mora priznati, da je v naši državi potrebna neka bramba, in to bi bila zjedinita Slovenija. In kako koristna bi bila ta skupina našemu narodu, ki mu je v toliki nevarnosti njegovo narodno bistvo!

Večji, močnejši narodi, katerim v jezikovnem oziru ne preti nobena opasnost, vsestranski delujejo na to, da se čim preje zedinijo; zakaj bi mi toli obkroženi Slovenci ne poudarjali te svoje žive želje? Naša dolžnost je delovati na to, da bode sleherni slovenski volilec v vseh naših pokrajinah prepričan, da je jedina rešitev našega naroda v zjedinenju. Kot prva koraka v tem oziru srčno pozdravljamo izstop štajarskih slovenskih poslancev iz graškega deželnega zbora in agitacijo društva „Edinosti,“ da se osnuje posebno c. kr. okrajno glavarstvo za tržaško okolico.

Druga pozabljena točka našega slovenskega programa je slovensko vseučilišče. Res je, da Slovenci nimamo niti jedne popolnoma slovenske četverorazrednice, da nam še nedostaje slovenskih srednjih šol, res je, da nam ni pričakovati v bližnji bodočnosti oživetvorjenja slovenskega vseučilišča, ali tako se pa vendar ne smemo izpozabiti, da bi se naučevali za nemško vseučilišče v Solnogradu ter prispevali zanje, ne da bi se nam jamčila vsaj jedna slovenska stolica, kakor je storila katoliška narodna stranka. Ona je jela zbirati pri svojih pristaših darove za omenjeno veliko šolo ter je tam, kjer ima vso oblast v rokah, na ta način izpodrinila in zaprečila denarne zbirke za Družbo sv. Cirila in Metoda. Ta stranka časih zatrjuje, da je jedino ona zvesta ostala staremu Bleiweisovemu programu. Toda v tem zastoj iščeš nemškega vseučilišča, pač pa je rajni dr. Bleiweis deloval na to, da se osnuje za Slovence lastno vseučilišče v Ljubljani, kjer sta bila za francoske okupacije dva tečaja medicine in kjer se je l. 1848. pravoslovcem razlagal državljanski in kazenski zakonik. Željo, da se osnuje slovenska velika šola v našem središču, izrekel je narod na taborih. Naša dolžnost bodi skrbeti

Kako se ljudje pozdravljajo.

Spisal Anton Trstenjak.

(Dalje.)

VII.

Toda vrnimo se zopet k našim pozdravilom, kajti mi še zdavnaj nismo gotovi. Prehoditi nam je še celi svet, obiskati različna ljudstva, naobražena in divja, da bi izvedeli, kako se drugod pozdravljajo. Naša pot je torej še dolga, na katero vabimo ljubeznivega bralca in radovedno bralko, da nas zvesto spremljata, saj jima bomo povedali še dokaj poučnih in zanimljivih reči.

Med našim narodom je najbolj razširjeno pozdravilo: „Pohvaljen bodi Jezus Kristus!“ in najspodobnejše odzdravilo: „Na veke. Amen!“ Marsikdo utegne misliti, da je ta pozdrav vsaj tako star, kakor je stara naša vera, to je, da je ta pozdrav star blizu 2000 let; toliko let bode namreč skoro po Kristusovem rojstvu. In vendar ni tako. Šele sveti Oče, rimski papež Benedikt XIII., ki so bili zelo učen in moder mož in so bili izbrani za papeža leta 1724, torej šele pred 172 letom, upeljali so leta 1728. ta pozdrav ter so veleli, naj se verni kristjani po vesoljnem svetu pozdravljajo z besedami: „Pohvaljen bodi Jezus Kristus!“ in naj

si takisto odzdravljajo z besedami: „Na veke. Amen.“ Sveti Oče Benedikt XIII. umrli so dve leti po tem, to je 21. februarja 1730. leta, ko so dali kristijanom to lepo navado pozdravljanja. Danes je preteklo od onega časa še ne dvesto let, in svetega papeža Benedikta XIII. pozdrav švignil je kakor blisk po vsem svetu in se je razširil in udomačil s čudovito in zmagonosno močjo.

VIII.

Naj poreče kdo, kar hoče, na svetu je že tako, da se pozdravljajo vsi dobri ljudje in da le ljudje hudobnega srca hodijo nemo mimo drugih ljudi. Četudi srečaš človeka, s katerim si si prej dober bil in sta si prišla navskriž v življenju po kakoršni si bodi nepriliki, in ako ga prijazno pozdraviš, jaz kriv, ako ti ne bode vsaj nemo in tiho ozdravil. In ako ti ne odzdravi danes in tudi ne jutri, odzdravil ti bode gotovo pojutranjem, in ako ne pojutranjem, pa gotovo kdaj pozneje, kadar ga zopet srečaš in bode tvoj sovražnik morda boljše volje. Potrpljenje je božja mast, pravimo, in ravno v razporih, ki si jih sami nakladamo, biti nam je potrepljivim. Četudi se tvoj sovražnik drži pred teboj, kakor da bi po celi vasi jesih izpil, veruj mi, da dobra beseda najde dobro mesto, in tvoj sovražnik bode se tudi sprijaznil in spravil s teboj.

Prijatelj, deni vsakdo od nas roko na srce svoje in izprašuj si vest, ali smo zato na svetu, ali zato živimo, ali se zato trudimo v potu svojega obraza, da črtimo in sovražimo drug drugega in da si delamo nadloge drug drugemu brez potrebe? Riba je drugo ribo, volk je druge živali ter jih morf. Ali bodemo tudi mi taki?

Na kmetih je sploh pri nas navada, lahko bi rekli zapoved, da se tudi neznani ljudje, ki se niso nikoli videli in se morda ne bodo več videli nikdar, prijazno pozdravljajo in odzdravljajo. Ako imamo torej to navado do neznanih, tujih nam ljudi, kako laže bodemo to navado izpolnjevali do onih, s katerimi moramo živeti skupaj, vsak dan, v jedni hiši, v jedni vasi, v jedni občini? Po mestih sicer nima gospoda navade, da bi pozdravljali tuje in neznane ljudi; in le tedaj, kadar pride naš kmet v mesto po svojih opravkih, zgodi se često, da tak kmet pozdravlja vsakega človeka. Toda le tisti kmetje pozdravljajo v mestu, ki so daleč od mesta doma; drugi, ki so blizu mesta, imajo vse napake kmeta in meščana in ne pozdravljajo, kadar se zaleté v mesto. Toda gospode vendar ne smemo obsojati zaradi tega. Da se ne pozdravlja v mestu neznana gospoda, temu je pač krivo mestno življenje. V mestu je toliko ljudi po ulicah in cestah, kakor mravelj na mravljinjaku, in ako bi

za to, da se čim prej obistini. Ako peščica avstrijskih Italijanov ne zamudi nobenega leta, da bi ne zahtevala italijanskega vsučilišča v Trstu, smemo pač tudi mi Slovenci katerikrat opozarjati državo, da nam izpolni to, kar nam je obljubila že l. 1848., da nam da slovensko vsučilišče.

Še nekaj važnega smo pozabili Slovenci zadnja leta. Pozabili smo opomin, zabeležen na onem starem lepaku, opomin: „Zjedinimo se! Složimo se!“ Za slovenskih taborov l. 1869. je bil naš narod jedin. Zato smo bili gospodarji v kranjskem deželnem zboru. Zdaj se bijemo na Kranjskem pri vsaki volitvi med seboj. Kaj smo dosegli s tem bojem? Ali je vera kaj pridobila? ali narodnost? Nobena nič, obe sta tepeni. Pridobil je samo Nemeec. Zaradi naše klete nesloge gospoduje on l. 1896. popolnoma v kranjski deželni zbornici. Koliko pohujšanja, koliko sovraštva, koliko pravnj spremnja ta naš boj, koliko denarja je že pogoltnil naš preprič! Za svote, kar smo jih v bratomorni borbi pri občinskih, deželnih in državnih velitvah lahko miselno potrosili, bila bi lahko Družba sv. Cirila in Metoda zgradila jedno slovensko šolo v Kočevju, kjer se na stotine slovenskih otrok pomemčuje, po jedno v beljaški in celovski okolici, kjer je nujno treba narodnih učilišč, in jedno na obalah Adrije.

Rojaki, spoznajmo bridko zmoto poslednjih let! Vrnimo se k staremu programu slovenskih taborcev z l. 1869., ki je popolnoma naš program. Delajmo odslej brez razlike stanu z združenimi močmi za zjedinjeno Slovenijo!

Jugoslovanski klub.

Dne 26. novembra t. l. zbrali so se na Dunaju na poziv g. dra. Laginje v skupno posvetovanje naslednji slovenski in hrvaški državni poslanci: gg. Biankini, Borčić, Dapar, dr. Ferjančič, dr. Gregorčič, dr. Gregorec, Koblar, Kušar, Perić, dr. Laginja, Nabergoj, Pfeifer, Povše, Robič, Spinčić, dr. Šušteršič in Višnikar.

Uvažuje željo, katera se je od več strani javno izrekla, da bi se namreč v novem državnem zboru vsi slovenski in hrvaški poslanci za uspešno delovanje združili v jedinstven parlamentarni klub, izjavili so že na tej prvi razpravi zastopniki vseh strank soglasno, da je v kljub vsem načelnim razlikam, ne samo mogoče, nego, gledé na dobljene izkušnje in na korist naroda, uprav potrebno, da hrvaški in slovenski poslanci v prihodnjem državnem zboru osnujejo med seboj parlamentarno skupino v svrhu odločnega, solidarnega postopanja v narodnostnih in gospodarstvenih uprašanjih; — izrekli so nadalje, da oživotvorjenje te namere prepustjajo vodstvom raznih politiških strank v pojedinih pokrajinah, ter so izjavili zastopniki vseh

strank, da so njih vodstva pripravljena stopiti v za to potrebne dogovore.

Po nujnih opravilih zunaj Dunaja zadržani poslanci: gg. dr. Bulat, grof Coronini, dr. Klaić, vit. Šupuk in Vošnjak izjavili so posredno svoje soglasje

To veleznamenito izjavo, katero so sestavili v zmyslu pogovora poslanci dr. Laginja, dr. Ferjančič, Borčić, Perić in dr. Šušteršič, podpisali so zgoraj imenovani slovenski in hrvaški poslanci, oziroma posredno izjavili, da se ž njo strinjajo. Hrvaški in slovenski listi pozdravljajo združenje jugoslovanskih državnih poslancev z velikim veseljem; pripisujejo mu praktično in moralno važnost, katero bode imel po svoji naravni moči. Zlasti „Edinost“ imenuje ta rodoljubni sklep epohalnim dogodkom v našem narodnem življenju, in pravi, da je s tem sklepom zasijala zvezda nade v boljšo bodočnost.

Z rečeno izjavo govorili so državni poslanci našemu narodu iz vsega srca, ker narod hoče združenja; združenje je narodova volja in želja. Združeni poslanci priznajejo slovesno to s tem, ko izjavljajo, da je to združenje ne le mogoče, ampak tudi uprav potrebno z ozirom na korist naroda.

Velevažni korak hrvaških in slovenskih državnih poslancev pozdravlja danes oduševljeno vsak iskreni rodoljub slovenski; glas o združenju odmeva radostno v slehernem domu drage nam Slovenije in prešinja rojake z nado, da se to, kar se je zgodilo na Dunaju, mora zgoditi tudi v Sloveniji, namreč da se moramo tudi mi združiti, ker je to ne le mogoče, ampak tudi potrebno z ozirom na korist naroda. Z domačo slogo podpirajmo in pospešujmo težavno delovanje svojih poslancev. Kakor se je uresničil idejal o združenju slovenskih in hrvaških poslancev, tako se nam tudi mora uresničiti idejal o slogi in združenju vseh Slovencev. Kdor v to kaj pripomore, ta je pravi rodoljub. To nesebično rodoljubje vladaj med nami in vladaj nam!

Izvorni dopisi.

Z Goriškega. — Pričakali smo torej srečno prvo številko „Slovenskega Lista“. Odkrito vam povemo, g. urednik, tako lepega programa nismo pričakovali. Kakor vse kaže, vsi trezni in miroljubni rodoljubi na Goriškem pozdravljajo z velikim veseljem novo podjetje. Hvala Bogu, pravi marsikdo, še je mož tudi na Kranjskem, ki žele svojemu narodu boljših časov in obsojajo toliko let trajajoči preprič za oslovensko. Preprič so tam, kjer je napuh. Iz napuha izvira gospodstvaželjnost in ž njo združeno podtikanje slabih namerov. Od znane strani se napoveduje boj osobnemu prepričanju, češ da vsi moramo tako misliti in delati, kakor jeden hoče in zahteva.

IX.

Ves narod naš ima poprek jednake navade, kot da bi nas odgojila jedna mati slovenska. Kar je med nami razlike, to je le malo in neznamno. Že prej pa smo rekli, da vlada med našim prostim ljudstvom neka jednakopravnost, ki človeku dobro dé. Vsi naši ljudje imajo se za take, ki imajo jednake pravice in dolžnosti v življenju in občevanju. In kako mi to vemo? Prav lahko. Ni nam treba daleč hoditi, da bi to izvedeli. Naši bližnji jugoslovanski bratje, zlasti Srbi po Bosni in Hercegovini imajo še staro navado, da se tičejo, a ne da bi se vikali. Nam, ki nimamo te splošne navade, zdi se to nekoliko čudno in vender ni to tako čudno, in zelo gotovo je, da so se nekaj tudi vsi Slovenci tikali, ker to je utemeljeno v njih demokratičnem značaju.

Lepo navado tikanja nahajamo pri starih narodih Rimljanji na pr. so se tikali. Tudi pri nas se je ta navada uvela pri nekaterih stanovih in društvih. Na pr. udje „Sokola“ tičejo se med seboj in kažejo s tem, da so si pravi in jednaki bratje vsi povprek. Poslanci državnega zbora ogrškega tudi se tičejo med seboj in to navado spoštuje vsi in zato so lansko leto zelo zamerili poslancu grofu Stevanu Karolju, ki ni hotel tikati nekega poslanca, ki ni bil grof.

Prišli smo tako daleč, da duhovnik ne sme več delati po svoji vesti in po svojem prepričanju, pač pa mora ukloniti tilnik onim, ki iščejo v javnem življenju sebe. Zato nam pa program jako ugaja, ki pravi: „v političnih rečeh ne upogibamo se nobenemu povelju ali samovolji pojedinca, nego zahtevamo popolno svobodo za se in za druge.“ . . . . . Nekako v enakih razmerah so se nahajali Nemci pred nekaterimi leti. Znano glasilo visokih gospodov na Dunaju je tudi zahtevalo neko slepo pokorščino v političnih rečeh ter se trudilo zadušiti vsak prosti pojav — zdolaj. Proti temu so se dvignili možje neustrašeni in svobodoljubni, ki so pred leti osnovali neodvisen kerščansko-socialen dnevnik. Ako navadni delavec zahteva, da se spoštuje njegovo osobno prepričanje, tembolj sme to zahtevati inteligen ten in naobražen duhovnik. Žalostno je, da se na Slovenskem znajdejo taki življi, ki na to delajo, da bi se neodvisnim duhovnikom omejilo državljansko pravo, svobodno in po svoji vesti izvrševati aktivno in pasivno volilno pravico. Že tako imamo malo neodvisnega svetnega razumništva, ki bi smelo javno nastopiti za uboge Slovence, zdaj naj se pa še duhovniki uklepajo v verige slepe pokorščine v političnih rečeh, da bi tem laže nekateri breznačajnejši svoje koristi lovili za hrbtom visokih krogov. Dozdaj so veljali duhovniki za najbolj neodvisne narodne delavce, v zadnjem času pa se je pojavila čudna prikazen, da duhovnik ne sme več svobodno izvrševati državljanskih pravic, da ne sme kandidovati proti pustolovcem in breznačajnejšem. Da, nasprotniki Slovencev imajo mogočne in uplivne osebe na svoji strani, ki zabranjujejo, da ne pridemo do svojih pravic. V tem oziru smo Slovenci jedini nesrečniki, kajti kaj takega drugi narodi v Avstriji niso doživeli. Nič čudnega, ako ne moremo naprej v nobenem oziru. V tem, da so smeli duhovniki izvrševati svobodno svoje državljanske pravice, tičala je moč slovenskega naroda. Ob svojem času je majhna peščica svetne inteligencije združena z neodvisnimi duhovniki največ pripomogla, da so Slovenci v nekaterih ozirih nekoliko napredovali. Tedaj se ni gledalo ne na kanonikate in ne na druga odlikovanja, samo čisto rodoljubje jih je gnalo, da so v svojo veliko škodo naprej stopali na narodnem polju in krepko dvigali glas za naše pravice. Kako vse drugače je zdaj! Oni, ki tlačijo in duše narodno gibanje pod različnimi pretvarami, so zdaj na vrsti, da bodo v kratkem — tako ali tako — odlikovani. V zadnjem času smo videli, kako so prišli dotičniki do odličnih služeb in odlikovanj samo zato, ker so znali dobro pobijati narodnost. Kdor hoče dandanes priti do kake častne službe, mora upiti, da so Slovenci nestrpni,

se pozdravljali vsi meščani poprek, nositi bi morali klobuke ne na glavah, ampak v rokah.

Lep način pozdravljanja imajo Rusi. Po ruski pozdravljajo se naši vrli Slovani, po ruski pozdravljaj je črnogorski knez Nikola, l' eroe paciocccone, kakor so mu klicali Italijani v Rimu, ko jim je privedel svojo hčerko Jeleno. Knez se je z desno roko dotekal čela (čelom biti) in to je bil seveda Italijanom nov pozdrav, katerega si niso mogli raztolmačiti.

Dva človeka se srečata na potu, in zdaj bi radi izvedeli, kateri naj prične, kateri naj prvi pozdravi. In to je časih zelo težavna reč, morda težavnejša, nego kamenje tolči na cesti. Kateri naj prične, kajti jeden mora pričeti? Kdo drugi, nego tisti, ki mora, ki je dolžan prvi pozdraviti! In kdo je prvi in kdo drugi, to ve ljubeznjivi čitatelj sam. Ako pa sem rekel ljubeznjivi čitatelj, to vem, da bode on res ljubeznjiv in bode on prvi, a njegov sosed drugi. Na kmetih je tu zopet mnogo drugače, nego pri gospodi. Na kmetih je večja ravnopravnost, nego pri gospodi, kajti na kmetih se pozdravljajo kar navskriž, gospoda pa imajo posebna pravila, posebne postave v to. Vsaka gospodična ima to prednost, da jo mora gospod prvi pozdraviti, in ne sme se zgoditi narobe, tako ukazuje gosposka postava. In prav je tako, lepó je tako.

Pri nas Slovencih je danes poprek navada, da starejši ljudje tičejo mlajše, mlajši pa starejše vičejo. Ljudje jednake starosti, moški in ženske, pa se tičejo. Ako se seznanita dva Slovence, tedaj tisti, ki je videti mlajši, viče drugega, ki je videti starejši. To terja spoštovanje do starejših ljudi. No potem je navada, da se pomenita o rojstvu in ko se uverita, da si v letih nista daleč narazen in da sta morda celo vrstnika, sprijaznita se hitro, skleneta bratovščino, to je pobratita se, češ, čemu bi se vikala dva človeka enakih let. Ravno tako, kakor pri tikanju in vikanju, ravno tako se ravna naše ljudstvo pri pozdravljanju. Niti hlapci, niti dekletje, niti pastirji, še berači niso v tem oziru kaj drugega. Vsi se smatrajo za jedno družino, in zato je še pri nas stara navada, da hlapci, dekletje in pastirji jedo pri jedni mizi. Vsi delajo, vsi se trudijo za hišo in zato imajo tudi vsi jednake pravice. Oče kot gospodar hiše in družine sedi vselej na čelu mize, poleg njega mati in dalje na obeh straneh otroci po starosti, hlapec in pastir. Jedi se dotika najprej oče in mati, potem vsi drugi zaporedoma ali pa kar vsi skupaj na jedenkrat. Vse to pa se vrši v toliko lepem redu, da nobeden ne čuti, kdo je prvi, kdo zadnji pri mizi.

(Dalje prihodnjic.)